

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สภาพเศรษฐกิจ สังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเจริญขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดโครงการและอาชีพใหม่ ๆ ขึ้นอย่างหลากหลาย ซึ่งมีผลกระทบต่อการพัฒนาประเทศเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะในด้านการผลิตกำลังคน เพื่อให้สามารถตอบสนองและรองรับงานอาชีพ ตลอดจนโครงการต่าง ๆ ทั้งที่เป็นของรัฐ และของเอกชน อุทัย บุญประเสริฐ (2532) กล่าวว่า ประเทศจะพัฒนาก้าวหน้าไปด้วยดีและรวดเร็ว ย่อมต้องอาศัยปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ ปัจจัยด้านทรัพยากรมนุษย์ (Human Resource) และเครื่องมือที่ช่วยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ก็คือ การศึกษา จากการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีผลกระทบต่อการจัดการศึกษาของประเทศเป็นอย่างมาก ก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวทางการศึกษาขึ้น ความเคลื่อนไหวทางการศึกษาที่เห็นได้ชัดที่สุด คือ การเปลี่ยนแปลงแผนพัฒนาการศึกษาจากฉบับที่ 6 มาเป็นแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535-2539) การเปลี่ยนแปลงแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 มาเป็นแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2535 และการปรับปรุงหลักสูตรระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษา มาเป็นหลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 เพื่อให้ระบบการศึกษาสามารถสนองตอบความต้องการและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วของสังคมไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาพลเมืองของประเทศให้มีคุณภาพ ปรับตัวได้อย่างรู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ สร้างสรรค์สังคมไทยให้เจริญก้าวหน้า สร้างความสมดุลย์ในการพัฒนาประเทศ ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ในการพัฒนาการศึกษาของชาตินั้น จำเป็นต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายด้านด้วยกัน องค์ประกอบที่สำคัญที่สุด และเป็นหัวใจของการศึกษา คือ หลักสูตร สมิตร์ คุณานุกร (2518) กล่าวว่า คุณภาพของการศึกษา ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของหลักสูตร และหลักสูตรที่มีคุณภาพย่อมสามารถพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถและพัฒนาการที่ดี ซึ่งจะนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมได้

กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศใช้หลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนร่วมพัฒนาการใช้หลักสูตร เมื่อปี พ.ศ. 2533 และประกาศใช้พร้อมกันทั้งประเทศเมื่อปี พ.ศ. 2534 โดยมีจุดเน้นที่สำคัญ 3 ประการ คือ ประการที่หนึ่ง จัดการเรียนการสอนที่เน้นกระบวนการ ประการที่สอง ส่งเสริมให้ท้องถิ่นพัฒนาหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่นได้ ประการที่สาม ให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเรียนวิชาต่าง ๆ ตามความสนใจและความถนัดของตนเอง จุดเน้นทั้ง 3 ประการนี้ จะสอดคล้องกับการจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาในแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2535 ที่มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้พัฒนาคุณธรรม ความรู้ ความสามารถ ค้นพบความต้องการ ความสนใจและความถนัดของตนเองในด้านวิชาการ และวิชาชีพ จนมีความสามารถในการประกอบกิจการงาน และอาชีพตามควรแก่วัย ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย มุ่งส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ศึกษาความถนัด ความสนใจ เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา หรือให้เพียงพอแก่การประกอบกิจการงานและอาชีพที่ตนถนัด ทั้งอาชีพอิสระ อาชีพรับจ้าง รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาคุณธรรม จริยธรรม ทักษะทางสังคมที่จำเป็นสำหรับการประกอบกิจการงานและอาชีพ ตลอดจนการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างมีสันติสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2535)

การมัธยมศึกษา นับว่าเป็นช่วงของการศึกษาที่มีความสำคัญมาก เพราะเป็นการศึกษาที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อในระบบการศึกษา และในการพัฒนาการของชีวิตมนุษย์เป็นจุดเชื่อมต่อในชีวิตและการศึกษาของคน คือ เชื่อมต่อระหว่างประถมศึกษากับอุดมศึกษา ระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่ ระหว่างการไม่มีอาชีพต้องพึ่งพาอาศัยผู้อื่น กับการมีอาชีพเป็นที่พึ่งของตนเอง (ยุทธศักดิ์ ยัมแสน, 2534) และยังเป็นการจัดการศึกษาสำหรับเยาวชนที่สามารถออกไปเป็นแรงงานของชาติหรือศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นไป การมัศึกษามีความสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศ ปัจจุบันหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาระดับมัศึกษามากที่สุด ทั้งจำนวนโรงเรียน ครูอาจารย์ และนักเรียน คือ กรมสามัญศึกษา จากสถิติ กองแผนงาน กรมสามัญศึกษา (2537) พบว่า มีโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลาย รวม 2,144 โรงเรียน โรงเรียนสาขา 525 โรงเรียน ครูอาจารย์จำนวน 108,130 คน นักเรียนจำนวน 2,251,185 คน

โรงเรียนเป็นสถาบันที่มีหน้าที่ในการผลิตคนให้มีคุณภาพ มีงานวิชาการเป็นงานหลัก มีหลักสูตรเป็นหัวใจของงานวิชาการ ซึ่งใช้เป็นแผนที่ทำงานของโรงเรียนเป็นพิมพ์เขียว (Blueprint) ในการทำงานทางการศึกษาของโรงเรียนโดยตรง เพื่อพัฒนาคนให้เป็นคน โดยสมบูรณ์ มีองค์ประกอบพื้นฐาน 4 ด้าน คือ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามจุดหมายของหลักสูตร และด้านภาวะสุขภาพ ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องรู้จักและเข้าใจหลักสูตรเป็นอย่างดี ต้องรู้ถึงความแตกต่างและจุดเน้นของหลักสูตรแต่ละระดับ เพื่อจะได้กำหนดแนวทางบริหารหลักสูตร และกำกับดูแลบุคลากรที่รับผิดชอบหน้าที่ในส่วนต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม ถ้าโรงเรียนดำเนินการบริหารหลักสูตรได้บรรลุตามจุดหมายของหลักสูตร ก็นับได้ว่าโรงเรียนได้ประสบผลสำเร็จทางด้านวิชาการ และมีคุณภาพระดับมาตรฐาน โดยถือเกณฑ์ว่า ถ้าโรงเรียนใดสามารถช่วยให้เด็กทั้งหมดหรือเด็กส่วนใหญ่ ซึ่งถ้าถือตามแนวพื้นที่ใต้โค้งปกติ (Normal Curve Area) แล้วก็คือ ประมาณ 60-70% ของผู้เรียนหรือเด็กในแต่ละระดับ บรรลุผลขั้นพื้นฐานตามที่ได้กำหนดไว้ในหลักสูตร แม้ว่าโรงเรียนนั้นจะไม่มีเด็กที่ไปชนะเลิศการแข่งขันทางวิชาการใด ๆ ก็ตาม ตามหลักการของการศึกษาแล้ว ต้องพิจารณาว่าโรงเรียนนั้นประสบความสำเร็จอย่างสูง มีระบบการบริหารจัดการศึกษาที่น่าเชื่อว่ามีคุณภาพสูง (อุทัย บุญประเสริฐ, 2537)

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ได้ตรวจสอบคุณภาพการศึกษาในช่วงปีการศึกษา 2527 ถึงปีการศึกษา 2533 (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, 2535) พบว่านักเรียนส่วนใหญ่ประสบผลสำเร็จด้านความรู้ความจำ มากกว่าความสามารถในการนำความรู้ไปใช้ ในด้านคุณธรรม จริยธรรม นักเรียนส่วนใหญ่แสดงความสนใจและเลือกปฏิบัติงานที่ส่งผลต่อตนเอง ขาดความตระหนักในผลที่จะเกิดประโยชน์ต่อสังคม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งจากการวิเคราะห์สาเหตุพบว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน มุ่งเน้นเนื้อหาเฉพาะวิชา มากกว่าการนำมาบูรณาการกับวิชาอื่น และการปลูกฝังวิธีการแสวงหาความรู้และพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ให้แก่นักเรียนยังมีน้อย

การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีคุณลักษณะตามความคาดหวังนั้น หลักสูตรฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ได้กำหนดจุดเน้น เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนประสบผลสำเร็จไว้ 3 ประการ ดังที่กล่าวมาแล้วในตอนต้น ในขณะเดียวกัน การจัดการศึกษาของกรมสามัญศึกษา เป็นไปตามความเชื่อที่ว่า นักเรียนเป็นหัวใจของการศึกษา บรรยากาศและสิ่งแวดล้อม

ที่ดีของโรงเรียน มีส่วนในการเสริมสร้างความคิด จิตใจ และคุณธรรมต่าง ๆ อันพึงประสงค์ได้ นอกจากนี้โรงเรียนที่ดีจะต้องไม่แปลกแยกจากชุมชน การร่วมคิด ร่วมทำ ร่วมให้คำปรึกษาแนะนำ ยืนยันความถูกต้องและให้การสนับสนุนทั้งด้านความคิด ทรัพยากร ช่วยเผยแพร่ผลงาน ตลอดจนส่งเสริมให้มีสวัสดิการ จะทำให้ผู้บริหารโรงเรียน ครูอาจารย์และนักเรียนมีขวัญและกำลังใจ อันจะทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพสูง และจากความเชื่อนี้ กรมสามัญศึกษามุ่งเน้นการปลูกฝังและสร้างเสริมคุณธรรมของนักเรียน เน้นให้นักเรียนสามารถประกอบอาชีพ ส่งเสริมการเรียนรู้ทางวิทยาศาสตร์ และการใช้เทคโนโลยีตามความเหมาะสมกับการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน และเป็นพื้นฐานสำหรับนักเรียนจำนวนหนึ่งในการที่จะพัฒนาเพื่อรับการศึกษาในระดับสูง ตลอดจนมุ่งส่งเสริมการดนตรี กีฬา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ทั้งในด้านความเข้าใจในแนวความคิด กิจกรรม และการเสริมสร้างบรรยากาศ สิ่งแวดล้อม จะเห็นได้ว่าการจัดการศึกษาตามเป้าหมายและจุดเน้นของหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 และการจัดการศึกษาตามทิศทางของกรมสามัญศึกษา จึงมีความสอดคล้องและเสริมสร้างซึ่งกันและกัน

จากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาของ โรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศ จำแนกตามเขตการศึกษาในปีการศึกษา 2533 (สงวน ลักษณะ, 2537) พบว่า ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 9 ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ โดยเฉพาะวิชาภาษาไทย ต่ำกว่าเขตการศึกษาอื่น ๆ ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย วิชาภาษาไทยและวิทยาศาสตร์ ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของประเทศ จากผลการประเมินครั้งล่าสุด คือปีการศึกษา 2536 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 9 (กรมวิชาการ, 2537) ยังพบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านต่าง ๆ อยู่ในกลุ่มปานกลาง (คะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างจากคะแนนเฉลี่ยของประเทศอย่างมีนัยสำคัญ) ยกเว้นด้านคุณลักษณะทั่วไปอยู่ในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำ (คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยของประเทศอย่างมีนัยสำคัญ) ส่วนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย คะแนนเฉลี่ยด้านการคิด การแก้ปัญหา และการพัฒนาอาชีพอยู่ในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ต่ำ ส่วนด้านอื่น ๆ อยู่ในกลุ่มผลสัมฤทธิ์ปานกลาง

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการจัดระบบเพื่อพัฒนาคุณภาพการมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 9 (เกรียงศักดิ์ ศรีลาพันธ์, 2536) พบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการทำงาน ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพการมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 9 มี 2 ประเภทคือ ปัจจัยหลักมี 5 ด้าน

ได้แก่ การบริหาร ครูอาจารย์ การจัดการเรียนการสอน ชุมชนและนักเรียน ส่วนปัจจัยรองได้แก่ ความพร้อมของโรงเรียน กิจกรรมที่สนับสนุนการจัดการเรียนการสอน ความร่วมมือของชุมชนต่อโรงเรียน ความสมบูรณ์ทางสุขภาพของนักเรียน และการนิเทศกำกับประเมินผลปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารหลักสูตรในโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยการร่วมกันดำเนินงาน ไม่ให้เกิดปัญหา

อนึ่ง เขตการศึกษา 9 ประกอบด้วย 6 จังหวัด คือ ขอนแก่น เลย หนองคาย อุดรธานี หนองบัวลำภู และสกลนคร เป็นจังหวัดที่อยู่ในเขตพื้นที่ยากจน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่มีลักษณะสภาพแวดล้อม สังคม เศรษฐกิจที่ต้อยกว่าภูมิภาคอื่น ๆ แม้ปัจจุบันจะมีการเชื่อมสัมพันธไมตรีกับประเทศลาว โดยการสร้างสะพานข้ามแม่น้ำโขง เรียกว่า "สะพานมิตรภาพไทยลาว" ทำให้ประชาชนของทั้งสองประเทศมีการอพยพไปมาหาสู่กันทำให้วิถีชีวิต วัฒนธรรม ประเพณี ค่านิยมต่าง ๆ เปลี่ยนไป สภาพเหล่านี้อาจจะมีผลต่อการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาได้

จากข้อความดังกล่าวข้างต้น จะเห็นถึงปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารหลักสูตรของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า บุคคลที่จะแก้ปัญหาเหล่านี้ได้ดีที่สุด คือ บุคลากรในโรงเรียนเอง เพราะเป็นผู้ใช้หลักสูตร และเป็นผู้มีส่วนร่วมในการบริหารหลักสูตรทุกคน ย่อมทราบปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาได้ดีที่สุด ประกอบกับหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ได้ประกาศใช้มาเป็นเวลา 4 ปีแล้ว และครบทุกระดับชั้น เมื่อปีการศึกษา 2536 อีกทั้งยังไม่มีผู้วิจัยเรื่องการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษามาก่อน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า สภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 เป็นอย่างไร เพื่อให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบริหารหลักสูตรได้นำผลจากการวิจัยครั้งนี้ไปใช้ประกอบการพิจารณาแก้ไข ปรับปรุง การดำเนินงานเกี่ยวกับการบริหารหลักสูตรในโรงเรียนมัธยมศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9

2. เพื่อศึกษาปัญหาการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9

ขอบเขตการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 ในปีการศึกษา 2537 (ไม่รวมโรงเรียนมัธยมศึกษา)

2. ผู้วิจัยมุ่งศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 โดยใช้แนวทางการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2534) ดังนี้

1. การจัดระบบบริหาร
2. การจัดทำข้อมูลพื้นฐาน
3. การเตรียมบุคลากร
4. การจัดหาเอกสารหลักสูตร และวัสดุ สื่อ อุปกรณ์
5. การประชาสัมพันธ์
6. การประสานสัมพันธ์กับชุมชนและหน่วยงานภายนอก
7. การจัดรายวิชา
8. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม
9. การจัดกิจกรรมนักเรียน
10. การจัดตารางสอน
11. การจัดกระบวนการเรียนการสอน
12. การวัดและประเมินผลการเรียน
13. การจัดบริการทางวิชาการ
14. การนิเทศติดตาม ประเมินผล

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อให้ความหมายของคำและข้อความที่ใช้ในการวิจัย เป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัย จึงได้กำหนดความหมายดังนี้

การบริหารหลักสูตร หมายถึง การดำเนินงานร่วมกันของบุคคลในการจัดกิจกรรม และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ เพื่อให้หลักสูตรบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งได้แก่ การจัดระบบบริหาร การจัดทำข้อมูลพื้นฐาน การเตรียมบุคลากร การจัดหาเอกสารหลักสูตร วัสดุ สื่อ อุปกรณ์ การประชาสัมพันธ์ การประสานสัมพันธ์กับชุมชนและหน่วยงานภายนอก การจัด รายวิชา การจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม การจัดกิจกรรมนักเรียน การจัดตารางสอน การจัด กระบวนการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียน การจัดบริการทางวิชาการ และการนิเทศ ติดตาม ประเมินผล

หลักสูตรมัธยมศึกษา ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 หมายถึง หลักสูตรมัธยมศึกษา ตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

ผู้บริหาร หมายถึง ครูใหญ่/อาจารย์ใหญ่/ผู้อำนวยการ โรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นทางการ หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย เป็นการภายใน

ผู้ช่วยผู้บริหาร หมายถึง ผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ/ผู้ช่วยอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ/ ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ โรงเรียนมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9

ครูผู้สอน หมายถึง ผู้ที่ทำการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตการศึกษา 9

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขต การศึกษา 9

เขตการศึกษา 9 หมายถึง พื้นที่ปฏิบัติการทางการศึกษา ที่กระทรวงศึกษาธิการ กำหนด มี 6 จังหวัด คือ อุตรดิตถ์ ขอนแก่นหนองคาย สกลนคร เลย หนองบัวลำภู

โรงเรียนขนาดใหญ่ หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนจำนวน 1,500 คนขึ้นไป

โรงเรียนขนาดกลาง หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนจำนวน 500-1,499 คน

โรงเรียนขนาดเล็ก หมายถึง โรงเรียนที่มีนักเรียนจำนวน 1-499 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลให้ ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และครูผู้สอนใช้ประกอบการพิจารณาเกี่ยวกับการแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาการบริหารหลักสูตร ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 9 ให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น
2. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลให้ ศิษยานิเทศก์ นักการศึกษา และนักพัฒนาหลักสูตร ใช้ในการวางแผนเพื่อแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนาแนวทางการบริหารหลักสูตรมัธยมศึกษา ตลอดจนพัฒนาหลักสูตรให้เหมาะสมและมีคุณภาพดียิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย